

[960027]

Nazario sc. Musc.

Calle de la Palma.

OFFICIUM

PROPRIUM

IN FESTO

S. IOANNIS NEPOMUCENI

MARTYRIS

DUPLEX II. CLASSIS CUM OCTAVA.

MEXICI:

ANNO M.DCCC.XXVIII.

**APUD ALEXANDRUM VALDÉS, IN VIA
SANCTI DOMINICI.**

Digitized by the Internet Archive
in 2017 with funding from
Getty Research Institute

DIE XVI. MAII.

IN FESTO

SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI

MARTYRIS

DUPLEX SECUNDÆ CLASSIS CUM OCTAVA.

AD VESPERAS.

Antiphona.

[*Tempore paschali additur unum Alleluia in qualibet Antiphona, et in VV. et RR.*].

Interrogábat eum Rex, cum reliq. de *Laudibus, infra. Psalm. Dixit Dóminus, cum reliquis de Dominica, et loco ultimi, Psalm. Laudáte Dóminum omnes Gentes.*

*Capitulum.**Eccli. 21. 28.*

Lábia imprudéntium stulta narrábunt,
 verba autem prudéntium statéra
 ponderabúntur: in ore fatuórum cor
 illórum: et in corde sapiéntium os
 illórum. *R.* Deo gratias.

Hymnus.

INvíctus Heros Núminis
 Mergéndus unda flúminis,
 Stat fortis in siléntio,
 Dum fit sigílli méntio.
Hinc Rex minátur fúnera;
 Hinc tortor infert vúlnera:
 Manus ligántur fúnibus,
 Artus cremántur ígnibus.
Sed haec Ioánnes déspicit,
 Nec Regis iram réspicit:
 Secréta non vult pándere,
 Horret sigillum frángere.
Stat mutus Agnus ínnocens,
 Nil de tegéndis próferens:
 Stat: dumque Rex nil élicit,
 E ponte Iustum déiicit.

Praeceptis ab alto stérnitur,
 Undis profúndis mérgitur;
 Mersum sed applaudéntibus
 Undae salútant ígnibus.

Stellae natant in flúmine,
 Illi paréntant lúmine;
 Docétque coeli cláritas,
 Quae sit Ioánnis cháritas.

Da, sempitérna Trínitas,
 Ut in bono sit firmitas;
 Aut lacrymárum flúmina
 Mergant cadéntum crímina.

Amen.

Ÿ. Sacraméntum Regis abscóndere bonum est.

R. Opera autem Dei reveláre honoríficum.

Ad Magnificat, Antiphona.

Dedit mihi Dóminus linguam mercedem meam: et in ipsa laudábo eum.

Oratio.

Deus, qui ob invíctum beáti Ioánnis Sacramentále siléntium nova Ecclé-

siam tuam martyrii coróna decorásti:
da, ut eius exémplo et intercessióne
ori nostro custódiam ponéntes, Beá-
tis, qui lingua non sunt lapsi, annume-
rémur. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum, Invitator.

Regem Martyrum Dóminum: * Ve-
níte, adorémus.

Tempore paschali, Invitator.

Exúltent in Dómino Sancti: * Al-
leluia.

Hymnus.

IN profúnda noctis umbra,
Et gravi calígine
Lustrat aedem flamma munda,
Sic iubénte Númine.
Nocte náscitur Ioánnes,
Astra coelo dévolant:
Nocte mérgitur Ioánnes,
Astra funus appárant.

Hinc cor eius igne flagrans
 Fortis urit cháritas:
 Hinc ab eius ore manans
 Mira prodit suávitás.
 Nunc amóre cor bonórum
 Ad salútem pértrahit:
 Nunc timóre cor malórum
 A gehénna rétrahit.
 Páuperes solátur aere,
 Derelíctis súbvenit:
 Non sinit iustos iacére;
 Damna famae praepedit.
 Per Ioánnis sanctitátem,
 O beáta Trínitas,
 Méntibus da puritátem,
 Corde regnet cháritas.
 Amen.

In primo Nocturno, Antiphona.

Erit lumen Israel in igne, et sanctus eius in flamma.

Psalmi de Communi unius Martyris.

Añã. Sanavit Dóminus puerum, et reddidit illum patri eius.

Añã. Puer autem erat minister in conspectu Dómini ante faciem Sacerdotis.

(Tempore paschali dicuntur tres Psalmi cuiuslibet Nocturni sub prima tantum illius Antiphona addito Alleluia; quod dicitur etiam in VV. et RR. et in Responsoriis post Lectiones.)

V. Sacraméntum Regis abscondere bonum est.

R. Opera autem Dei revelare honoríficum.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i.

Cap. 23. 26.

STultus à fenéstra respíciat in domum: vir autem erudítus foris stábit. Stultítia hóminis auscultáre per óstium: et prudens gravábitur contuméliis. Lábia imprudentium stulta nar-

rábunt: verba autem prudéntium statera ponderabúntur. In ore fatuórum cor illórum: et in corde sapiéntium os illórum. Dum maledícit ímpius diábolum, maledícit ipse ánimam suam. Súrró coinquinábit ánimam suam, et in ómnibus odiétur: et qui cum eo mánserit, odiósus erit. Tácitus et sensátus honorábitur.

R. Metuébat Rex Ioánnem: * Sciens eum virum iustum et sanctum.

V. Et custodiébat eum, et audito eo multa faciébat, et libénter eum audiébat. Sciens eum virum.

Lectio ii.

Cap. 28, 21.

Flagélli plaga livórem facit: plaga autem linguae commínuet ossa. Multi cecidérunt in ore gládii, sed non sic quasi qui interiérunt per linguam suam. Beátus qui tectus est à lingua nequam, qui in iracúndiam illius non transívit, et qui non attráxit iugum illius, et in vínculis eius non est ligátus. Iugum enim illius, iugum fér-

reum est: et vñiculum illius, vñiculum aereum est. Mors illius, mors nequissima: et utilis pótius inférnus, quam illa.

R. Lex veritátis fuit in ore eius, et iniquitas non est invénta in lábiis eius; in pace et in aequitáte ambulávit mecum: * Et multos avértit ab iniquitáte.

V. Lábia enim Sacerdótis custódient sciéntiam, et legem requírent ex ore eius. Et multos.

Lectio iii.

Perseverántia illius non permanébit, sed obtinébit vias iniustórum: et in flamma sua non combúret iustos. Qui relínquunt Deum, ícident in illam, et exardébit in illis, et non extinguetur, et immittétur in illos quasi leo, et quasi pardus laedet illos. Sepi aures tuas spinis, linguam nequam noli audíre, et ori tuo fácito óstia et seras. Aurum tuum et argéntum tuum confla, et verbis tuis fácito statéram, et fraenos ori tuo rectos: et atténde,

ne forte labáris in lingua, et cadas in conspéctu inimicórum insidiántium tibi, et sit casus tuus insanábilis in mortem.

R. Sepívi aures meas spinis: * **Et** ori meo feci óstia et seras.

V. Beátus qui lingua sua non est lapsus, et qui non servívit indígnis se. **Et ori.**

Glória Patri. **Et ori meo.**

In secundo Nocturno, Antiphona.

Non quaesívit à Dómino ducátum, neque à Rege cáthedram honóris.

Añna. Loquebar de testimoniis tuis in conspectu Regum, et non confundebam.

Añna. Amplius non videbitis faciem meam vos, per quos transivi praedicans Regnum Dei.

V. Pone Dómine custódiam ori meo.

R. Et óstium circunstantiae lábiis meis.

Lectio iv.

IOáñnes Nepomúci Bohémiae óppido, unde Nepomucéni cognómen duxit, à paréntibus aetáte provéctis, non sine futúrae sanctitátis praeságio, flammis supra nascéntis domum mirabíliter collucéntibus, ortus est. Cum infans in gravem morbum incidisset, Beátae Vírginis ope, cui natum paréntes referébant accéptum, è vitae perículo evásit incólumis. Egrégia índole piáque institutióne coeléstibus indíciis obsequente, inter sanctas religiosásque exercitatiónes puerítiam egit. Nam Ecclésiám frequénte adíre, ac Sacerdóti- bus ad aras operántibus ministráre in delíciis habébat. Zatécii polítióribus líteris ad humanitátem informátus, Pra- gae vero gravióribus discíplinis excúl- tus, Philosophíae, Theologíae, sacro- rúmque Cánonum magistérium et láu- ream eméruit. Sacerdótio initiátus, at- que à sciéntia sanctórum ad lucra ani- márum rite comparátus, ministério ver-

bi Dei se pénitus addíxit. Cum ígí-
tur in vítiis extirpándis, et revocándis
in viam salútis errántibus, eloquéntiae,
et pietátis úberes éderet fructus, in-
ter Canónicos Metropolitánae Ecclé-
siae Pragénsis cooptátus, mox sibi de-
mandátam Evangélii coram Rege Wen-
cesláo quarto praedicándi provínciam
suscépit, eo succéssu, ut Ioánnis suá-
su multa Rex fáceret, magnóque in
honóre eius virtútes habéret. Conspí-
cuas tamen, quas ille óbtulit dignitá-
tes, Dei Servus, ne à divíni verbi prae-
cónio avocarétur, constantíssime recu-
sávit.

R. Instans oratióni, et ministério
Verbi, hortabátur omnes in propósito
cordis permanére in Dómino: * Quia
erat vir bonus et plenus Spíritu sancto.

V. Et apponebátur multa turba
Dómino. Quia erat.

Lectio v.

REgiis illum eleemósynis in páupe-
res erogándis praeféctum Ioánnas

Regína consciéntiae sibi moderatórem adscívit. Cum autem Wencesláus ab officio institutóque decessísset, atque in vítia praeceps abriperétur, piae vero cóniugis obtestatiónes et mónita graváte ferret; conténdere ausus est, ut in Sacramentáli iudício Sacerdoti crédita Regínae arcána sibi à Ioánne panderéntur. At Dei mínister blandítiis primum, torméntis deínde, et cár- ceris squallóre tentátus, nefáriae Re- gis cupiditati fórtiter óbstitit. Furén- tem tamen Wencesláí ánimum cum ab execrándo propósito nec humana nec divína iura deterrérent; supré- mum agónem, quem instáre sibi Athléta Christi nóverat, pópulo, in concióne de im- pendéntibus étiam Regni calamitati- bus admónito, non obsécure praenun- tiávit. Mox Bolesláviam proféctus ad Beátae Vírginis Imáginem antíquo cul- tu célebrem, caeléste praesídium ad certándum bonum certámen effúsis pré- cibus implorávit. Inde vésperi rever- téntem in pervigílio Domínicae Ascen-

siónis Rex è fenestra conspicátus ar-
cèssit: cumque veheméntius urgéret,
et próximam in aquis, si obluctári pér-
geret, submersiónem intentáret, Ioán-
nes invícta constántia terróres minás-
que refutávit. Itaque Regis império
in Moldávam flumen Pragam intérfluens
noctu deiéctus, illústrem Martyrii co-
rónam est consecútus.

R. Dispérsit, dedit paupéribus; *
Iustitia eius manet in saeculum saeculi.

V. Beátus qui intélligit super egé-
num et páuperem. Iustítia.

Lectio vi.

Sacrílegum fácinus clam patrátum
et Mártiris glóriam insígne pro-
dígium divínitus patefécit. Ubi enim
exánime corpus secúndo flúmine vehi
coepit, ardéntes faces aquis supernatán-
tes et discurréntes apparuérunt. Quam-
óbrem ex aréna postrídie mane cor-
pus elátum, Canónici deínzde, Regis iram
nihil tíméntes, in Metropolitánam Ecclé-
siam solémni pompa intulérunt, et se-

pultúrae mandárunť. Cum autem in dies invicti Sacerdótis memória miráculis et máxima fidélium, eórum praecipue qui fama periclitántur, veneratióne creísceret; post annos demum ámplius tercéntos in iurídica recognitióne Córporis, quod sub humo támdiú iacúerat, lingua eius incorrúpta et vívida repértata est, quae sexto post anno Iudícibus à Sede Apostólica delegátis exhibita, novo prodígio repénte intúmuit, et subobscúrum rubórem in purpúreum commutávit. His itaque aliisque signis rite probátis, **Benedíctus Déci-mus tértius Póntifex máximus** die decimanóna mensis Mártii anno salutis millésimo septingentésimo vigésimo nono primum hunc Sacramentális sigílli Assertórem, arcáni fidem sángine obsi-gnántem, Sanctórum Mártýrum Catálogo adscrípsit.

R. Ego scio quóniam intrábunt post discessiónem meam lupi rapáces in vos, non parcéntes gregi: * Propter quod vigiláte.

Ÿ. Et ex vobis ipsis exúrgent vi-
ri loquéntes pervérsa, ut abdúcant discí-
pulos post se. Propter quod.
Glória Patri. Propter quod.

In tertio Nocturno, Antiphona.

Igné me examinásti, et non est in-
vénta in me iníquitas.

Añã. Aquae multae non potuerunt
extinguere charitatem, nec flumina
obruent illam.

Añã. Transívi per ignem et aquam,
et eduxisti me in refrigerium.

Ÿ. Dixi: Custódiam vias meas.

R. Ut non delínquam in lingua mea.

Léctio sancti Evangélii secúndùm
Matthaeum.

Lectio vii.

Cap. 11. Ÿ. 2.

IN illo témpore: Cum audísset Ioán-
nes in vínculis ópera Christi, mittens
duos ex Discípulis suis, ait illi: Tu es
qui ventúrus es, an álium expectámus?
Et réliqua.

Homilia sancti Gregórii Papae.

In Evangel. Homilia 6.

DImissis Ioánnis Discípulis, quid de eódem Ioáanne turbis dicat, audiámus. Quid existis vidére in desérto? Arúndinem vento agitátam? Quod vidélicet, non asseréndo, sed negándo íntulit. Arúndinem quippe mox, ut aura contígert, in partem álteram infléctit. Et quid per arúndinem, nisi carnális ánimus designatur? qui mox ut favóre vel detractióne tángitur, in partem quámlibet ínclinatur. Si enim ab humáno ore aura favóris flaverit, hilaréscit et extóllitur; sed si inde ventus detractiónis erúperit, unde aura laudis veniébat, mox hunc quasi in partem álteram ad vim furoris ínclínat.

R. Cum corriperétur ab illo de omnibus malis quae fecit Rex, adiécit et hoc: * Et inclúsit Ioánnem in cárcere.

Ÿ. Labóro usque ad víncula, quasi male óperans: sed verbum Dei non est alligátum. Et inclúsit.

Lectio viii.

SED arúndo agitáta vento Ioáannes non erat, quia hunc nec blandum grátia, nec cuiúslibet detractiónis ira ásperum faciébat; nec próspéra hunc erígere, nec advérsa nóverant inclináre. Arúndo ergo vento agitáta non erat, quam ab status sui rectitúdine nulla rerum varíetas inflectébat. Discámus ergo, fratres charíssimi, arúndinem vento agitátam non esse: solidémus ánimum inter auras linguárum pósitum: stet inflexíbilis status mentis. Nulla nos detractio ad iram próvocet, atque ad remissionem inútilis grátiae nullus favor inclínet. Non nos próspéra élevant, non advérsa pertúrbent; ut qui in soliditáte fidei figimur, nequáquam rerum transeúntium mobilitáte moveámur.

R. Réddidit Deus Iusto mercédem labórum suórum, et dedúxit illum in

via mirábili: * Et fuit illi in velaménto diéi, et in luce stellárum per noctem.

¶ Transvéxit illum per aquam nímiám, inimícos autem illius demérsit. Et fuit.

Glória Patri. Et fuit.

Lectio ix.

ADhuc autem de eius expressióne subiúngitur: Sed quid exístis vidére in desérto? hóminem móllibus vestítum? Ecce qui móllibus vestiúntur, in dómibus Regum sunt. Camelórum enim pilis, ut scitis, vestítus Ioánnes fuisse describitur. Et quid est dicere: Ecce qui móllibus vestiúntur, in dómibus Regum sunt; nisi apérta senténtia demonstráre quia non coelésti, sed terréno Regi militánt, qui pro Deo pérpeti áspera fúgiunt, et solis exterióribus déditi, praeséntis vitae mollietiem et delectatióem quaerunt?

Te Deum laudámus.

AD LAUDES, ET PER HORAS.

Antiphona.

Interrogábat eum Rex multis sermónibus: at ille nihil illi respondébat.

Psalmus. Dóminus regnávít, cum reliq. de Laudib. Dominicae.

Añá. Rex dixit: Ne abscondas à me verbum, quod te intérogo. Dixi: Secrétum meum mihi, secrétum meum mihi.

Añá. Affirmábat Rex, se dívitem et beátum factúrum: Non obédio praecepto Regis, sed praecepto Legis, quae data est nobis.

Añá. Tunc Rex accénsus ira, in hunc super omnes crudélius desaeviit.

Añá. Beátus, qui lingua sua non est lapsus, et qui non servívit indignis se.

Capitulum. Lábía imprudentium, ut supra in Vesperis.

Hymnus.

VIx in sepúlchro cónditur,
 Signis Ioánnes próditur:
 Per crátium repágula
 Intérmicant mirácula.
Hic eius hostes íllico
 Pudóre moesti públíco,
 Ultríce dextra Núminis,
 Poenas repéndunt críminis.
Hic damna rerum fléntibus,
 Famaeque conqueréntibus,
 Abdúcta res revértitur,
 Abláta fama rédditur.
Hic corpus aegritúdines,
 Tempus vicissitúdines,
 Perículum secúritas,
 Mortem fugit mortálitas.
Hic viva lingua Mártyris,
 Sed muta, voce sánguinis
 Clamans, ut Abel, ímprobat,
 Regíque crimen éxprobrat.
Unús ò da Trínitas
 Triúmque simplex Unitas,

Ut, qui Ioánni súpplicant,
 Id ímpetrent quod flágitant,
 Amen.

Ÿ. Pó sui ori meo custódiam.

R. Cum consísteret peccátor ad-
 vérsus me.

Ad Benedictus, Antiphona.

Quicúmque glorificáverit me, glori-
 ficábo eum: qui autem contémnunt me,
 erunt ignóbiles.

Oratio. Deus, qui ob invíctum, *ut
 supra in Vesperis.*

Ad Tertiam, Antiphona. Rex dixit.

Capitulum. Lábía imprudéntium, *ut
 supra in Vesperis.*

R. br. Sacraméntum Regis, * Abs-
 cóndere bonum est. Sacramentum.

Ÿ. Opera autem Dei reveláre ho-
 noríficum. Abscóndere.

Glória Patri. Sacraméntum.

Ÿ. Pone Dómine custódiam ori meo.

R. Et óstium circumstántiae lá-
 biis meis.

Ad Sextam, Antiphona. Affirmábat Rex.

*Capitulum.**Eccli. 28. 28.*

SEpi aures tuas spinis: linguam nequam noli audire, et ori tuo fá-cito óstia et seras.

R. br. Pone Dómine, * Custódiam ori meo. Pone.

V. Et óstium circumstántiae lábiis meis. Custódiam. Glória Patri. Pone.

V. Dixi: Custódiam vias meas.

R. Ut non delínquam in lingua mea.

Ad Nonam, Antiphona. Beátus.

*Capitulum.**Eccli. 28. 29.*

AUrum tuum et argentum tuum con-fla, et verbis tuis fá-cito statéram, et fraenos ori tuo rectos: et atténde ne forte labáris in lingua.

R. brev. Dixi: * Custódiam vias meas. Dixi.

V. Ut non delínquam in lingua mea. Custódiam.

Glória Patri. Dixi.

V. Pó-sui ori meo custódiam.

R. Cum consísteret peccátor ad-vérsus me.

*Ad Vesper. Antiphonae et Psalm. ut
in i. Vesper. et loco ultimi Psalm.
Crédidi.*

*Capitulum. Lábia imprudentium, ut
supra.*

Hymnus.

Iam faces lictor ferat, et minántem
Iam ferox ensem, rabidúmque tortis
Vínculis ferrum, sacra ni Sacérdos
Abdita pandat.

Séntiet vires, animaeque magnae
Pródigum pectus, violéntus ira
Non quatit recti sólida tenácem
Mente satélles.

En ruit praeceps tumulátus unda
Martyr, et fluctu plácido siléntem
Náufrágus linguam melióris aevi
Servat in usum.

At superiécetae fáciie natántes
Amne discúrrunt, rutilántque circa
Mártyrem flammae: bene gesta plau-
dens

Ornat Olympus.

Ornat, et linguam rósei instar ignis
 Vívidam servans, et adhuc rubéntem,
 Indicat quaenam fúerit tacéntis
 Grátia linguae.

Sit decus Patri, Genitóque, Sanctum
 Spíritum laudent, ab utróque puris
 Qui calet flammis, sine fine psallens
 Orbis utérque. Amen.

Ū. Pó sui ori meo custódiam.

R. Cum consísteret peccátor ad-
 vérsus me.

Ad Magnificat, Antiphona.

In conspéctu poténtium admirábilis
 ero, fácies Príncipum mirabúntur me:
 tacéntem me sustinébunt, et loquén-
 tem me respícient.

*Si contingat celebrari de die infra-
 octavam uno vel duobus diebus, officium
 erit sicut in festo sub ritu semiduplici:
 in primo Nocturno Lectiones de Scri-
 ptura occurrente cum Responsoriis eius-
 dem Festi; in secundo et tertio ut se-
 quuntur.*

PRIMO DIE.

*In Secundo Nocturno.*Sermo Sancti Gregórii Nysséni
Epíscopi.*In Orat. de S. Basilio.**Lectio iv.*

AN étiam Ioánnem Baptístam cum Ioáanne nostro conferémus? At cum divína vox testétur quod ille principátum teneat, proptérea quod internatos mulierum étiam ámplius et excellentius quid habeat quam Prophéta; insánia simul et impietas fúerit álium ex advérso comparándo oppónere eiúsmodi vitæ. Sed tanti ac talis viri vel à tergo venísse, supræmæ beatitúdinis cóntinet demonstratióem. Atque hoc modo ratióem ineúndo, rem considerémus atque perpendámus.

R. Instans oratióni.

Lectio v.

NEquē móllibus véstibus Ioánnes erat amíctus, neque arúndo erat quae ventis agitarétur: praeferébat item solitúdinem locis cultis et habitátis; et contra in habitátis et cultis locis versabátur. Num quis ígitur reféllet orationem, si véritas étiam hoc Ioánni nostro attestétur, ut in his magno Ioánnē non inférior sit? Quis enim ignórat quemádmódu[m] mollem et delicátum vitae cultum nóxium et infestum iudicáret, in omni re fortitúdinem atque labórum et molestiárum tolerántiam magis quam res iucúndas sectans: ad solis aestum durátus, frígori se expónens, temperántia corpus exercéndo súbigens: in úrbibus quasi in solitudínibus versans, (quod hóminum congréssus illíus virtútem nihil laederet) et ex solitudínibus urbes efficiens?

R. Dispérsit, dedit.

Lectio vi.

QUOD autem arúndo non esset, quae fáci- le ad contrárias opiniónes impellerétur, arguménto est ea quam há- buit in ómnibus rebus, quas per ví- tam cum iudício suscepisset et insti- tuisset, constantia atque firmitúdo. Pla- cúerat ab inítio nihil quicquam possi- dére et páuperem esse, tamquam pe- tra immóta atque inconcússa stábile ac firmum id iudícium fuit. Concupis- cébat per puritátem appropinquáre Deo: mons erat ea cupíditas, non arún- do; numquam enim ad tentatiónem spí- ritus advérsi flectebátur.

R. Ego scio quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndùm
Matthaeum.

Lectio vii.

Cap. 11. V. 2.

IN illo témpore: Cum audisset Ioán- nes in vínculis ópera Christi, mittens

duos ex Discípulis suis, ait illi: Tu es qui ventúrus es, an álium expectámus? Et réliqua.

De Homilía S. Gregórii Papae.

In Evangel. Homil. 6.

QUamvis hoc, quod Ioáannes non esse vestítus móllibus dicitur, per significatióem intélligi et áliter potest. Móllibus enim vestítus non fuit, quia vítia peccántium non blandiméntis fovit, sed vigóre ásperae invectionis increpávit, dicens: Genímina viperárum, quis vobis demonstrávit fúgere à ventura ira? Unde et per Salomónem dicitur: Verba sapiéntium quasi stímuli, et quasi clavi in altum defixi. Clavis quippe atque stímulis sapiéntium verba comparántur, quia culpas delinquéntium nésciunt palpáre, sed púngere.

R. Cum corriperétur.

Lectio viii.

SED quid exístis vidére in desérto? Prophétam? Etiam dico vobis, et

plus quam Prophétam. Prophétae quippe ministérium est ventúra praedícere, non étiam demonstráre. Ioáannes ergo plus quam Prophéta est, quia eum, quem praecurréndo prophetáverat, étiam ostendéndo monstrábat. Sed quod arúndo vento agitáta esse denegátur, quia non esse vestítus móllibus dicitur, quia prophétae nomen huic impar esse perhibétur: iam quod digne dici possit, audiámus. Séquitur: Hic est enim, de quo scriptum est: Ecce ego mitto Angelum meum ante fáciem tuam, qui praeparábit viam tuam ante te. Quod enim graecè Angelus, hoc latíne Núntius dicitur. Recte ergo qui nuntiáre suprénum Iúdicem míttitur, Angelus vocátur; ut dignitátem servet in nómine, quam explet in operatione. Altum quidem nomen est, sed vita nómine inférior non est.

R. Réddidit Deus.

Lectio ix.

UTinam, fratres charíssimi, non ad iudícium nostrum dicámus, quia omnes, qui Sacerdótis nómine censéntur, Angeli vocántur, Prophéta attestánte qui ait: **L**ábia Sacerdótis custódient sciéntiam, et legem requírent ex ore eius, quia Angelus Dómini exercítuum est. Sed huius altitúdinem nóminis étiam vos, si vultis, potéstis meréri. Nam unusquísque vestrum in tantum súfficit, in quantum grátiam supérnae aspiratiónis accépit, si à pravitáte próximum révocat, si exhortari ad bene operandum curat, si aetérnum regnum vel supplicium erránti denúnciat; cum sanctae denuntiatiónis verba impéndit, profécto Angelus existit.

Te Deum laudámus.

ALTERA DIE

*In secundo Nocturno.*De Sermóne sancti Gregórii Nysséni
Epíscopi.*Eadem Orat. de S. Basil.**Lectio iv.*

Porro dilectiónis erga Deum, quae in Ioánne nostro fuit, constántiam et firmitúdinem solus Apóstolus suis verbis exprímere et indicáre posset; proptérea quod neque vita, neque mors, neque praeséntia, neque futúra, neque áliqua ália creatúra à dilectióne Dei cor eius dimovére atque deturbáre posset; ádeo étiam in ómnibus, quae cum virtúte instituisset, ac sibi sectánda esse iudicásset, nequáquam arundíneus quidam et animo móbili ac mente inconstánti erat: sed per ómnia vita eius in rebus praecláris constántiam in se habébat et stabilitátem.

R. Instans oratióni.

Lectio v.

Libere et ingénue lóquitur apud Heródem Ioánnes; item hic apud Wencesláum. Comparémus autem ad invicem horum virórum dignitátes. Ille quidem partis cuiúsdam Palaestínae decréto Romanórum permíssum principátum adéptus erat; huius vero impérii términus erat totus propémodum cursus solis. Ac linguae quidem libértas apud Heródem id agébat, atque eò spectábat, ne contra leges ille peccáret in muliércula quadam; sed cupiditátem, útpote légibus vétitam, ut à se coercéret. At advérsus Wencesláum Ioánnis nostri linguae libértas quaenam erat? ut illaesam, intáctam, impollútam síneret esse fidem; cui si fieret iniúria, totíus orbis terrárum scelus atque piáculum exísteret.

R. Dispérsit dedit.

Lectio vi.

CONferat igitur aequus rerum aestimátor et principátum cum principatu, et linguae libertátis huius propositum cum illa cómparet libertáte. Nam illic quidem córpore Heródis scelus circumscribebátur; híc vero violátio fidei ad totíus humánae natúrae iniúriam redundábat. Ille ad mortem usque perseverát in libertáte sermónis: et símilis huic finis linguae libertátis existit.

R. Ego scio quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum
Matthaeum.

Lectio vii. Cap. 11. V. 2.

IN illo témpore: Cum audisset Ioánnes in vínculis ópera Christi, mittens duos ex discípulis suis ait illi: Tu es qui ventúrus es, an álium expectámus? Et réliqua.

Homilía sancti Ioánnis Chrysóstomi.

In illud: Salut. Priscill.

QUot dívites erant témpore Heródis, quot poténtes? Et quis in médium prorúpit? quis Tyránnum increpávit? quis contéptas leges Dei ultus est? Dívitem quidem nullus. Sed pauper ille et inops, qui neque lectum, neque mensam, neque tectum habébat; ille inquam solitúdinis inquilínus Ioánnes, ille solus et primus omni libertáte Tyránnum árguit, et adulterínas núptias detéxit; et, praeséntibus ómnibus ac audiéntibus, pronuntiáta senténtia eum condemnávit.

R. Cum corriperétur.

Homil. 2. ad Popul.

Lectio viii.

AUdísti quid Ioánnes fécerit: Tyránnum vidit, hóminem núptiarum leges subverténtem; et cum fidúcia in médio foro dicit: Non licet tibi habé-

re uxórem Philíppi fratris tui. Ego autem non ad Tyránnum te duxi, neque ad iúdicem, neque pro núptiis illegítimis, neque pro servis contumélia afféctis; sed pro furóre in Dóminum, aequálem ut castíges, depósco. Ergo, si tibi dixíssem, Reges vel iú-dices praevaricántes puni vel córrige, num me insaníre dixísses? Et tamen Ioánnes hoc fecit; ádeo non est id supra nos. Hunc vero saltem consérvum vel aequálem córrige. Et si mori opus sit, castigáre fratrem ne tórpeas. Martyrium tibi hoc est, quóniam et Ioánnes Mártyr fuit. Non sacrificáre iussus fuit, neque Idólum adoráre: sed pro sacris légibus temerátis caput depósuit. Et tu ígitur pro veritáte usque ad mortem conténde, et Deus pugnábit pro te.

R. Réddidit Deus Iusto.

Lectio ix.

NEc mihi illud dicas frígidum verbum: Quae mihi cura est? Cum

ipso commúne hábeo nihil. Cum diá-
bolo solo commúne nihil habémus; cum
ómnibus autem homínibus multa habé-
mus commúnia. Eiúsdem enim nobís-
cum natúrae partícipes sunt, eámdem
hábitant terram, eisdémque alúntur nu-
triméntis, eúmdem habent Dóminum,
eásdem cepérunt leges, ad éadem no-
bíscum bona invitántur. Ne ígitur di-
camus, quod nihil commúne cum ipsis
habeámus: satánica est ista vox, dia-
bólica inhumánitas.

Te Deum laudámus.

DIE XXIII. MAII.

OCTAVA SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI.

*Duplex.**In primo Nocturno, Lectiones de Scriptura occorrente.**In secundo Nocturno-*

Sermo sancti Ioánnis Crysóstomi.

*De peccatis non evulgand.**Serm. 57.**Lectio iv.*

NON haec medicamentórum istórum praecipua laus est, quod ánimas sanent, quod témporis longinquitáte non corrumpántur, quod à morbis non vincántur, quod eórum utilitas gratis própósita sit, quod ex aequo divítibus et paupéribus páteat medicína; sed et áliud quídpiam nihilóminus his boni habent. Quodnam illud tandem est? quod nos ad hanc médici officinam venientes non divulgámus. Nam illi quídem, qui ad profánas medicórum officí-

nas ábeunt, multos habent vúlnerum expectatóres; hic vero non ita fit: sed cum innumeros videámus aegrótos, occúlte illos curámus. Neque enim in médium addúctis peccatóribus, eórum deínde peccáta divulgámus.

R̄. Instans oratióni.

Lectio v.

HOc vero non mediócritér illis prodest. Nam cum vulgi existimatióni simus addícti, quám diu quidem latére nos putamus, qui mali sumus, fieri meliores studémus: postquam autem ómnibus innotúimus, et solátium illud ex occultatióne perdídimus; eo magis impudéntes ac negligentes evadimus. Et quemádmódu, quae deteguntur úlcera, sempérque frígido aëri exponúntur, acerbióra fiunt; ita quoque áni-
ma peccáti rea, si coram multis, ob ea quae deliquit, reprehendátur, impudéntior evádit. Ne ígitur hoc accíderet, clam vos sermo curávit.

R̄. Dispérsit, dedit.

Lectio vi.

ATque ut intelligátis, ádmodum útilen hanc ocúltam esse medéndi ratiónem, audíte quid Christus dicat: Si peccáverit in te frater tuus, córripe eum. Et non dixit inter te et civitátem, neque inter te et pópulum; sed inter te et ipsum solum. Sit sine téstibus accusátió, inquit, ut facilió fiat mutátió in mélius. Magnum ergo bonum est, si non públicè fiat cohor-tátió: súfficit consciéntia, súfficit incorrúptus ille iudex. Non ita tu peccatórem reprehéndis, ut ipsíus consciéntia (quippe quod aspérior illa sit accusátor), neque delícta eius accurátius nosti. Noli ergo vulnus vulnéribus áddere, dum auctórem peccáti divúlgas; sed semótiis árbitris admonitiónem adhíbito.

R. Ego scio quóniam.

In tertio Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndùm
Matthaeum.

*Lectio vii.**Cap. 11.*

IN illo témpore: Cum audísset Ioán-
nes in vínculis ópera Christi, mittens
duos ex Discípulis suis, ait illi: Tu es
qui ventúrus es, an álium expectámus?
Et réliqua.

Homília sancti Ioánnis Chrysóstomi.

In var. Matth. loc. Homil. 16.

TEnui, inquit, Ioánnem, et álligans
pósuit eum in cárcere. Herodes,
te petit causa, te árguunt víncula, te
carcer accúsat, te divúlгат prodúcta
in públicum poena. Ioánnes iniuriátur:
causam custódiae qui requírit, in te
ívenit quod púniat, et in Ioánne quod
dóleat. Ioánnes orbi notus, famae vir-
túte cógnitus, celebratíssimus sancti-
táte, dum átrahit ad se inquisitóres

iniúriæ, facit ut tuus cunctis inno-
téscat incéstus; agit ut te hábeat con-
fúsis pública, quam corrígere non vá-
luit secréta corréptio et priváta. He-
ródem Ioánes mónitis, non accusatió-
ne, pulsávit, útpote amátor castitátis,
quem corrígere vóluit, non períre: sed
Heródes fácibus libídinis ardens, pe-
ríre máluit quam redíre.

R. Cum corriperétur.

Lectio viii.

ODiósa fit semper libértas. Nam vir-
tus contrária vitiósis, sacrílegis
exósa sánctitas, inimíca cástitas impu-
dícis, corrúptis intégritas poena, luxu-
riósis advérsa frugálitas, crudélibus du-
ra semper misericórdia, ímpiis píetas
non ferénda. Probat hoc Evangelísta,
cum dicit: Dicébat Ioánes, Non li-
cet tibi accíperere uxórem Philíppi fra-
tris tui. Ecce unde Heródes furit: ma-
los qui monet, offéndit; incúrrit ódium
qui árguit criminósis. Dicébat Ioán-
nes quod erat legis, quod iustitiæ,

quod erat salutis; certe quod erat, non odii, sed amoris. Ecce qualem consecutus est ab impio pro pietate mercedem.

R. Réddidit Deus iusto.

Lectio ix.

Volens, inquit, occidere eum, tímuit pópulum. Fácile déviat à iustítia qui in causis, non Deum, sed hómines formídat. Huic timor peccánda differt facultátem, non aufert voluntátem. Unde étiam quos suspéndit à crímine, avidióres reddit ad crímen: et aestuat ánimo, quoúsque perficiat quod cógitat malum. Solus enim Dei est timor, qui nocéntes córrigit, fugat crímina, innocéntiam servat, pérpetem tríbuit facultátem.

Te Deum laudámus.

MEXICANA.

Praeclarissimi Sacramentalis Sigilli assertoris SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI apud Deum Optimum Maximum patrociniū, praesentissimamque in necessitatibus opem experti Christifideles Dioecesis Mexicanae in Occidentalibus Indiis, non alia ratione grati animi testimonium Patrono optimo ab ipsis exhiberi posse existimarunt, quam ecclesiastici eiusdem cultus incremento. Hinc Reverendissimus Archiepiscopus Capitulo, Clero, ac Populo Civitatis, universaeque Dioecesis morem gerens, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium VII. Pont. Max. humillimis datis precibus rogavit, ut praesidium et levamen sibi, ac devotissimo gregi dignaretur afferre, indulgendo praedicatae Dioecesis Clero Saeculari, nec non Regularibus utriusque sexus, qui ad Horas Canonicas tenentur iuxta Mexicanum Kalendarium, elevationem à ritu duplici minore ad duplicem primae classis cum Octava, nec non extensionem Officii et Missae propriae in honorem SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI, iam adprobati et concessi Regno Bohemiae pro die 17 Maii sacra natali eiusdem, [1] et per Octavam inde

(1) Aquí hay dos equivocaciones: la una es bien manifiesta, pues todos saben que el Santo-Martir no murió el 17 de Mayo sino el 16; por lo que este yerro de pluma no obsta para que se use del indulto apostólico el 16 de dicho mes, que es la mente de su Santidad: *Die 17 Maii, natali eiusdem*. La otra consiste en decir, que el Oficio y Misa cuya estension se pide para el arzobispado de Mé-

sequentem. Sanctitas Sua, me infrascripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario referente, attentis peculiaribus circumstantiis animum suum moventibus, et ex speciali gratia in exemplum non afferenda, precibus benigne annuit quoad extensionem Officii et Missae recitandi, ac respective celebrandae, ritu duplici secundae classis cum Octava, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 11 Iunii 1822.

Iulius M. Cardinalis Episcopus Ostiensis et Velitern. de Somaglia, Sanctae Ecclesiae Vice-Cancelarius, et S. R. C. Praefectus.

EX AUDIENTIA BEATISSIMI.

B*eatissimus Dóminus noster LEO PAPA XII. clementer indulxit, ut omnes utriusque sexus Christianifideles, vere poenitentes, confessi, sacraque comunióné refecti, quamlibet, sive Collegiatam, seu*

xico, estaban ya aprobados y concedidos para *el reino de Bohemia*. Como bien se advierte por todos los Breviarios y Misales, para Bohemia no hay tal concesion, y en este reino solo tiene el Santo lo mismo que en España, y nada mas. El oficio propio que antecede, y la Misa tambien propia, y que igualmente se ha impreso en esta oficina, estaban aprobados y concedidos á sola la república de Venecia; mas esta equivocacion es de puras palabras, y no influye en la sustancia de la concesion, supuesto que su Santidad permite el uso de *Oficio y Misa propios*; y no habiendo otro ni otra, éste y esta se entienden ser los concedidos. Así lo decretó el Illmó. Cabildo, Gobernador del Arzobispado, de conformidad con el dictámen de su Promotor Fiscal, en auto de 6 de Julio de 1827.

Parochialem, ex Mexicanis Regionibus, Ecclesiam, die, qua ibi festum SANCTI IOANNIS NEPOMUCENI celebrabitur, devote visitantes, ac per aliquod temporis spatium, iuxta mentem Sanctitatis suae pie orantes, plenariam indulgentiam, incipientem à primis Vesperis usque ad ipsius diei solis occassum, consequantur. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione, et cum facultate eandem indulgentiam in suffragium fidelium defunctorum applicandi. Datum Romae ex Secretaria Sacrae Congregationis Indulgentiarum. Die vigéssima séptima Septembris, anni milléssimi, octingéssimi, vigéssimi sexti.

CARD. NARO

A. ARCHIEP. TRAPENT. S. C. R. SECRETARIUS.

Quem Bohemi concivem suum, et arcani Sacramentalis assertorem, Patronum venerantur, SANCTUM IOANNEM NEPOMUCENUM; illius iugi praesidio iuvari persentiunt Americae Septentrionalis Populi, praesertim vero ii, qui fines incolunt Tlaxcalensis Dioecesis, quorum erga Sancti Martyris memoriam devotissimi ac religiosissimi animi sensus ubique diffusi, merito eiusdem festum ecclesiastico ritu duplici secundae clasis celebrandum à Sancta Sedé dudum obtinuisse laetantur. Verum nova indiesque luculentissima beneficia experti, nova etiam et peculiaria gratitudinis obsequia praestolari videntur. Hinc Reverendissimus Episcopus Angelopolitanus, una cum Ecclsiæ praefatae Capitulo, universaeque Dioecesis Clero

et Populo, Sanctissimum Dóminum Nostrum Pium VII. Pontificem Maximum exorarunt, ut liceat in posterum Sancti Martyris festum celebrari ritu duplici primae clasis cum Octava, idemq. officium recitare, ac Missam legere, prout in Regno Bohemiae ex Apostolica obtinet concessione. Sanctitas sua ad mei infrascripti Sacrorum Rituum Congregationis Secretarij relationem, precibus benigne annuens; ex speciali gratia nullo unquam tempore in exemplum afferenda, extendit ad universae Dioecesis Tlaxcalensis Clerum Saecularem, et ad Regulares utriusque sexus Kalendario Dioecesis utentes, officium cum Missa iam approbatum pro Ecclesia Metropolitana Pragensi, recitandum tamen ritu duplici secundae clasis cum Octava, servatis Rubricis, contrariis non obstantibus quibuscumque. Die undécima Iunii anni milléssimi octingentéssimi vigéssimi secundi.

Iulius M. Cardinal. Episcop. Ostiens. et Velitern. de Somaglia, Vice--Cancelarius, et Sacr. Congreg. Rit. Praefectus.

